

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Den sidste Svale

Citation: Drachmann, Holger: "Den sidste Svale", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 113. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann03tom-shoot-workid55361/facsimile.pdf> (tilgået 30. november 2021)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Nu ville vi ride af Gaarde i Fred,
Men kommer der en os i Vejen,
Vi rider ham ned:

Og Træerne vare saa gule
Langs ad den dybe Allé,
Bag Skyerne ikke en Smule
Solskin at se:

Saa ville vi lysne vor Vej med en Sang;
Syng mig den Vise, som var min Fryd,
Stem op, I Svende, til Gígernes Lyd:
„Vi kommer, mit Hjerte, tilbage en Gang!“

Og naar jeg standser derude i Slaget
Og hviler mig ensom fra Tumlen og Braget,
Saa vil jeg blotte mit Hoved og lytte
Og høre en Vise, jeg lærte en Gang,
Som har mange Vers, og som aldrig ender:
Den stille ventendes Sang!

Den sidste Svale.

Jeg stirrede op i den blegnende Luft,
Hvor Galdstriber svømmed som Sildestimer;
Jordvinden slog imod Skyen en Duft
Af gærende sød, oversanselig Klage,
Af al den Rædsel, der viger tilbage
For Vintrens Iskys, og al den Jubel,
Der klynger sig fast, med Feberkys fast
Til Sommerens sidste, lykkelige, svindende Timer.

Mit modige Hjerte skjælv som et Løv,
Der hvirvles af Sted over vinkende Skove:
„Du hastige Flyver før Vinden, tøv,
Tag os med paa din Flugt gennem Luftens vigende Vove!“

Sørgmodig jeg saa' mod de gule Hænder,
Der vifted Farvel med en pjusket Barret.

Nu er vi fattige alle,
Aaret er sygt og trætt,

Sommeren ender,
Skyen har Istaarer grædt!

Vi sad, hvor Ranken har slynget
I Lindenes Grene sit lukkede Net,
Tæt til hinanden klynget,
Tavse, til Afsked beredt, paa vort Mødesteds hellige Piet.
Vi skulde vel sige det sidste Ord,
Vi havde ej Mod til at tale;
Jeg stirred mod Guldtribens svindende Spor,
Jeg øjned i Luften, mod Syden paa Flugt,
En ensom flyvende Svale.

Det var den sidste. Dens Vingspids
Skar som et Knivsblad i Æthervunden;
Saaret lukked sig lynsnart til;
Og saa var Svalen forsvunden.

Jeg fulgte dens Kurs. Saa greb jeg den Haand,
Som søgte saa ængstlig min at bevare:
Kæreste Hjertensven,
Jeg maa gaa; lad mig fare!
Saa' Du den Hilsen, jeg fik:
Hvorfor da Tiden forhale?
Jeg ser paa dit Blik.
Du forstaar, jeg maa gaa; jeg er Svale!

Jeg hilser med Kvidren min egen Natur,
Naar Middelhavsvoen jeg atter skuer;
Der toner en Sang i den glædeste Dør
Derop fra Landet, hvor Røgstøtten truor,
Og Solen smiler og kysser de rødmende Druer.

Den Sol, som hist er en fyrig Viv,
Med Smil og Kærtegn som Elskerinden,
Er her en Husmoder streng og kold,
Som ligger hveranden Dag i Kiv
Med Regnen og Vinden;
Hun hænger paa Loftet sin Parasol
De tre Fjerdingaar eller mere,
At Regnen den ej skal spolere;
Og Stormen synger sin evige Mol,
Og Smilet fryser paa Kinden.